

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΤΣΑΡΛΥ ΓΚΡΑΙΝ

ΤΟ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟ ΚΕΙΜΗΛΙΟ

Μαρίς Σεκέλ, ένας έμπορος κοσμημάτων της Κάλιε Γκομέλ, κάθε φορά που έβλεπε μια καλή δουλειά, πήγαινε να διασκεδάσει στο «Τρανόν» του Ροζάριο. Η γυναίκα της Άργεντινής τον είχαν ξετρολλάνει. Από τότε που, πριν από είκοσι χρόνια, ένα κοράκι τον είχε αφοβάσει στο Μπουένος Άιρες, δεν είχε καθόλου αισθανθεί την επιθυμία να ξαναγοιούση στη Γαλλία.

—Η Άργεντινή, έλεγε στους φίλους του, είναι ο ιδεώδης τόπος για ένα πλούσιο Γάλλο. Πληρώνεις, μα διασκεδάσεις... Έπειτα, μπορείς να γίνεις κι' ένα σωρό υποθέσεις, όλα τα έχεις καλά με τους αστυνομικούς...

Κι' αλήθεια, ο Σεκέλ ήταν περισσότερο κλιματοδόχος και τυχογύφτος, παρά κοσμηματοπώλης. Η πελατιά του ήταν το άνοιγμα των γυναικών της Κάλιε Πριντοίτα κι' από άποψη γλεντιέδες της Ραφαέλα. Γι' αυτό, άπεργε κιόλας να συζητά για τις δουλειές του.

Όσο είχε τη μανία να στοίχιζε τις βετινές του καταστήματός του με τα πιο πολυτίμητα κοσμημάτα του, για να κάνει τις θύορες Άργεντινές να στέκονται μπροστά τους όρες δόλολητες, σαν χαμένα κολλά. Έξωτος, από το βάθος του γραφείου του, παρακολουθούσε τις κινήσεις τους και διασκεδάζε με τη λασχάρα που ήταν ζωγραφισμένη στο πρόσωπό τους. Καταλάβαινε ότι θα έδιναν τα πάντα για ν' αποκτήσουν ένα τόσο όμορφο κόσμημα. Η περισσότερες, άφουρ μιά και δυό έδωκαν μάδες στεκόνοισαν κάθε μέρα έξω από τη βετινίνα του, τέλος παρασάξοντοισαν μαζί με κάποιο πλούσιο ξένο για ν' αγοράσουν. Ο Σεκέλ άρχισε τότε τις κλάφες του. Δεν μπορούσε να τους τό δώσει, γιατί του τό είχαν έμψοιτεψή, γιατί του τό είχαν ζητήσει... Έτσι ο Ξένος άναγκάσθηκε να πληρώσει τα μαλλιά της κεφαλής του γι' αυτό τό κόσμημα και να ηουσίσει από τό παρακάμια και τα χάκιμα της φίλης του.

Μιά μέρα όμως ο Σεκέλ είδε κατάληκτος έναν άνδρα να στέκεται πολλή ώρα και να κυττάζει επίμονα ένα διαγυλάδι. Αντός ο άνδρας ήταν ως σαράντα χρόνων και φαινόταν πλούσιος. Ο κοσμηματοπώλης άπρόσθε από τό γραφείο του, νομίζοντας ότι ήταν κανένας άγνωστος. Την ίδια στιγμή ο άγνωστος τον άντελήφθηκε, ντράστηκε για την χαζομάρα του κι' άποικαζήθηκε με γρήγορο βήμα. Ο Σεκέλ, άγανακτισμένος, γύρισε πίσω στο γραφείο του.

Την άλλη μέρα όμως ο άγνωστος στάθηκε πάλι μπρός στη βετινίνα. Ο κοσμηματοπώλης άδ ή τη φορά, όποτε καταδέχτηκε να τον κοιτάξει, ή Ξένος έμεινε σοστές δυό όρες, σαν να είχε μαγαμαρμό. Έπειτα, μ' άργό βήμα άποικαζήθηκε.

Κι' αυτή ή ιστορία κράτησε δέκα μέρες. Ο Σεκέλ είχε άνευρισθή πια. Η περιέργια τον έπιασε. Ήθελε να μάθει τι είχε κάνει όση έντύπια ο' αυτό τον άγνωστο, όποτε να γίνει τις μέρες του έξω από τη βετινίνα. Έπειτα άνησυχόςος μήπως ήταν και κανένας λοπυύτης. Ήθερε καλά ότε στην Άργεντινή ο σός δένα άνθρώπος ό άνηγα ήνε κλέφτες ! Δέν έπαρε λοιπόν να έχει έμψοιούση ότε στη σιά του. Άρχισε λοιπόν να κατασκοπεύει τον άγνωστο, να προσέχει τις χειρονομίες του και να έχει πάγο στο γραφείο του ένα γεμάτο ποτόλι. Ήταν έκανός να τό άδειάσει έναντιόν του, άν ο άγνωστος άπεπυράτο να σάση τη βετινίνα, για να πάρη τα κοσμήματα.

Πέρασαν άκάμη λίγες μέρες. Και ξαφνικά ένα πρωί, ο άγνωστος μπήκε στο κοσμηματοπωλείο. Ο Σεκέλ έχωσε γρήγορα τό ποτόλι στην τσέπη του κι' έτρεξε

να τον υποδεχθή. Έκείνη τη στιγμή τό κατάστημα ήταν έρημο. Στην Κάλιε Γκομέλ άκόμη δέν είχε άρχεισει ή κινήσι. Από άνησυχος τον Σεκέλ. Άν ο Ξένος ήταν ένας λοπυύτης, θα μπορούσε να τον σκοτώσει, να τον άδειάσει τό κατάστημα και να φυγή άνευλόηκτος. Γι' αυτό καταβόταν τον έαυτό του που είχε πάει τόσο ναός στο κοσμηματοπωλείο. Όστόσο, προσάθηκε να διατηρήσει την ψυχραιμία του και ούτως τον Ξένο :

—Σε τί μπορώ να σός ξεντηρηθή ;
—Ο άγνωστος του έδειξε τότε τό διαγυλάδι της βετινίνας.
—Έίλω να τ' αγοράσω, του είπε. Θα έχωτε την καλωσύνη να μου τό δείξετε ;

Ο Μαρίς έπαισε να πάρη τό κόσμημα και να τό τό δώσει, προσέχοντας μήπως τό ξεφανοισι. Ο έπισκέπτης του όμως τό πήρε στα χάρια του, τό κυτάξε προσεκτικά κι' ύστερα έβγαλε ένα φακό και προσάθηκε να διαβάσει την ήμερομηνία που ήταν χαραγμένη στο έσωτερικό του.

Έκείνη τη στιγμή ένας κλοπιμενός κυριός μπήκε στο κατάστημα, συνοδουόμενος από την πασίγνωστη Γαίνετα, την πό όμορφη γυναίκα της Κάλιε Πριντοίτα. Ο Σεκέλ τους παρακάλεσε να περουνόουν λίγο για να τους παραποιή. Δέν ήθελε ν' άφήσει όση στιγμή μόνο τον άγνωστο, του άκουσι ή κινήσεις άρχισαν να του φαινόταν ύπαιτες. Έβλεπε τό μάτια του να γυαλίζουν, τό χέρια του να τρέμουν, τό πρόσωπό του να έχει χάσει τό χρώμα του. Ο Σεκέλ, με τό δειξί του χέρι κρατούς μέσα στην τσέπη τό ποτόλι του. Τα μάτια του είχαν πάσει μα πνρη έσφρασι κι' ήταν έτοιμος να ή όρθά-κοιτά στον άγνωστο να τό άδειάσει τη γυνίκα και να πάη οε κανένας πο κοινό για να κάνει τό εκάπλος του. Μα τον πρόλαβε ο άγνωστος.

—Άσφαλώς, του είπε, θα μ' είχατε προσέξει, ποιό τόσες μέρες τόμα στεκόοισαν μπρός στη βετινίνα σας και χάρενα. Έίσαγ να με παραξηγήσατε κιόλας. Έχετε δικιο. Δέν έφερτε την ιστορία μου και τί άναμνήσις μου έφερε αυτό τό διαγυλάδι...

Ο Σεκέλ, άφροισιμένος στη συζητήσι του με τον άγνωστο, είχε ξεχάσει τους δυό άλλους πελάτες του. Το μόνο που τον έντέλεφε, ήταν να λήση τό μυστήριό που κάλυπτε αυτό τον άγνωστο, ο άόκος που είχε βασανίσει τόμα τόσες μέρες.

Όταν δέ πρό όλιγου είδα ή χρονολογία του, συνέχισε ο άγνωστος, τότε κατάλαβα ότι δέν ήβ' άπατηθή. Από τό κόσμημα είναι οικογενειακό κειμήλιό μας. Είμα ο βαρόνος ντε Ρουαγέ. Το είχα χάροισι στη γυναίκα μου τη μέρα των γένων μας. Ήέρισαν σοστά δέκα χρόνια από τότε. Σ' αυτό τό διάστημα πήρα διαζύγιο κι' έγκατέλειπα τό Παρίσι, για να ήν ξεγίσι. Έίσαμ ένα ταξέδι στην Άσίατιλία, στην

Άπο Άνατολή και ύστερα γύρισα όλες τις πολιτίες του Νέου Κόσμου. Βρισκόμα στο Μπουένος Άίρες έδω κι' ένα μήνα. Θα ξαναγύρω οε λίγες μέρες, για να συνεχίσι τό ταξέδι προς την Άφρική. Όστόσο, τί τα θέλεις ; Δέν μπορώ να ξεγίσισι τη γυναίκα μου. Ή άνάμνησις της με βασανίζει. Θα σός παρακαλέσω να μου όηγηθήτε ότι έχετε γι' αυτό.

Ο Σεκέλ, σφραγισμένος από την άτυγία αυτού του σηπαριούτη του, άναζε ένα μεγάλο βιβλίο, τό συμβουλευόθηκε κι' ύστερα του είπε :

—Αυτό τό κόσμημα μου τό έχει άφήσει για διακόσια πέλις ένας Άργεντινός, ο Ρούζερ ο Μολένος. Άντησι οε μιά φίλη του, που κάθεται στο πιο άριστοκακό εξενοδοχείο της Κάλιε Πριντοίτα. Έχει περάσει όμως πια ή διαρία και μπορώ να τό πουλήσι. Είνε δυό μου. Έννοίσι ότι ή άξία του έιπερνάει τί χιλία πέλις...

Ο άγνωστος είχε γίνει κατακατρινός.

—Θέε μου ! φώναζε, μα ήνε τρενιά ! Ή γυναίκα μου, μια άριστοκαράσινα, μα Γαλλίδα, να λέση στα χάρια ούδων των παραηθρώπων και να κατασάλλει στο Μπουένος Άίρες ; Είνε (Ή συνέχεια εις την σελ.1052)

—Τώρα, άγνωστή κόριε, είμαι στις διαταγές σας...

ΜΙΑ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑ ΧΩΡΙΣ ΣΤΕΜΜΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1045)

της Βουλγαρίας Φερδινάνδου, ο οποίος δεν ήταν και τόσο αγαπητός στον Φραγκίσκο Ίωσήφ και προσπαθούσε με τη βοήθεια της «Κάτης» ν' αποκτήσει τη συμπάθεια του. Κάθε φορά λοιπόν που πήγαινε στη Βιέννη ο Φερδινάνδος, της χάριζε μαργωριτάρια και κοσμήματα μεγάλης αξίας. Μά το περίεργο είνε πως ούτε κ' η «Κάτη» συμπαθούσε το βασίλειά της Βουλγαρίας κι' έτσι όλες τ' αδιάμα που έπληθαιναν χαμένα. Αυτή δε άκριβώς η διακριτικότητα της και η άρετή της, την έκανε πιο αγαπητή και πιο απαραίτητη στο γέρο αυτοκράτορα.

Όταν τ' 1916, ο Φραγκίσκος Ίωσήφ πέθανε, συντριβείς από το βάρος τών χρόνων και τών συμφορών, η Αικατερίνη Σράτ μπήκε στο νεκρικό θάλαμο στο μπράσιτο του διαδόχου αρχιδούκου Καρόλου, κλαίγοντας με λυγμούς τόν αυτοκρατορικό φίλο της.

Έπειτα, από την άλλη μέρα, κλεισθηκε στο μεγαλοπρεπές μέγαρό της, μακριά από κάθε θόρυβο και κάθε ταραχή. Δεν θεόταν παρά μερικές παλιές φίλες της, που της κρατούσαν συντροφιά και την παρηγορούσαν. «Ως τη μέρα δε του θανάτου της, η περιφιλο αυτή «αυτοκράτειρα χωρίς στέμμα» απέρριπτε τις προτάσεις τών έκδοτων να γράφη τα 'Απομνημονεύματά της.

Κι' έτσι η Αικατερίνη Σράτ έπηρε μαζί της στον τάφο, τα μεγαλύτερα μυστικά της αυτοκρατορίας τών 'Αψβούργων.
Ζ. ΚΛΕΜΑΝ

ΤΑ ΕΝΤΟΜΑ ΠΟΥ ΣΚΟΡΠΙΖΟΥΝ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1028)

Μάνουελ Ρίμεντ. Μπήκαν μαζί νύχτα στη σπηνή του και του ρούφησαν το αίμα, χωρίς κανείς να τις αντίληψη. Και τ' 0 πο περίεργο είνε ότι το άλλο βράδι ήβελαν να συνεχισούν το δείπνο τους με το αίμα κι' άλλου συντρόφιού του άτυχου Μάνουελ. 'Αλλά οι άνθρωποι του Ρίμεντ τις περίμεναν και καθόρθωσαν να πάσουν μαζί με άποχη. Σήμερα η Βασιλίχ αυτή θέσπειται μαλασσοκομένη στο 'Εντομολογικό Μουσείο, όπου πληρώνουν ταχτικά οι Ανοηδικοί για να τη θαμιάσουν.

Έπειτα και η αφιδίς είνε επικίνδυνη έντομα και μοροφούν να καταστρέφουν διάολήδες καλλιγραφικές εντάσεις. 'Υπάρχουν επίσης έντομα τα οποία όταν κεντρίζουν έναν άνθρωπο, πεθαίνει, γιατί τ' κεντρί τους έχει ένα τρομερό δηλητήριο. Μά ύπάρχει ακόμη και ένα παράδοχο είδος κολεαπτήρων τα οποία είνε τόσο μεγάλα, τόσο δυνατά και τόσο τολημικά, ώστε πολλές φορές βοτούν και στα νερά τών λιμνών και τών ποταμών για ν' αράξουν ένα άταραχο ή ένα ψάρι και να τ'ο καταβοχθήσουν !...

Δεν πρέπει λοιπόν να μη λογαριάζουμε τα έντομα και να τ'α φοβόμαστε μόνο, όταν πέφτουν κατά λεγόντες έναντίον μας. Όπως σ'ας απέδειξε ύπάρχουν έντομα, τα οποία είνε πιο φοβερά κι' από αυτά τα θηρία της ζούγκλας. Γι' αυτό άλλωστε και οι έντομολογοί σήμερα αγωνίζονται για ν' ανακαλύθουν τόν τρόπο, με τόν οποίο οι άνθρωποι θα μπορούν να τ'α εξολοθρεύσουν, όταν τούς άπειλουν τα εισοδιματά τους και τ'η ζωή τους !
ΕΜΙΛΙΑ ΓΙΑΝΙΚΕΤΟΝ

ΤΟ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟ ΚΕΙΜΗΛΙΟ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1037)

τρομερό !... Συγχωρησάτέ με, πρέπει άμέσως να βεβαιωθώ αν είνε αλήθεια. 'Υστερα θα ξαναρθώ να πάρω αυτό το πλούτιο κόσμημα και να πληρώσω το διελόσιο της άξίας του. Σ'ας είχα πωσθ, σ'ας ευχαριστώ για τις πληροφορίες σας, κύριε Σεκέλ...

Κι' ο άγνωστος έβρινε βιαστικός από τ'ο κοσμηματοπωλείο. 'Ο Σεκέλ τότε θυμήθηκε τους δύο πελάτες του. Μάταια όμως κάτταξε να τους ανακαλύψη. Και μαζί τους είχαν πάει κι' όλα τα σπάνια κοσμήματά του. Τρελλός από την απελπισία του, άρχισε να φωνάζει, έτρεξε στην άστυνομία, πήγε ακόμη και στο σπίτι της περιφημής Γινάττας. Έκείνη τ'ον υποδέχτηκε κι' ένα ψυχρό χαμόγελο. Κάθισε σέ μα πολυθρόνα όσο μποροüsse πιο άνεταότερα και του είνε :

—Τώρα, αγαπητέ κύριε, είμαι σίτε διαταγές σας.

'Ο Σεκέλ, σφωλιάζοντας, της διηγήθηκε τ'ο πάθημά του.

—Δεν ξέρω τίποτε, του άπάντησε η άμορφη 'Αργεντινή. 'Ο σενιόρ που με συνάντησε μ' είχε συναντήσει στο όρημο. Μοι πρόφτεινε να μ' άγοράσει ένα κόσμημα. Μπήκαμε στο μαγαζί σας. Μά βασθεθήκαμε, γιατί είχατε συζήτησι, και φύγαμε. Δεν ξέρω και δεν έχω ιδέα πως σ'ας έλεπε...

'Η Γινάττα δεν έλεγε την αλήθεια. Μά ο Σεκέλ δεν μπόρεσε να άποδείξει τ'ο δικαστήριο την ένοχη της. 'Έτσι ο δικαστής την άδωσαν. 'Όσο για τους άλλους δύο συννενοχούς της, τ'ον βαρύνω και το φίλο της, ακόμη ο Σεκέλ ψάχνει να τ'ους βρη. 'Οι λομπούτες, καθώς βλέπετε, στην 'Αργεντινά μεταχειρίζονται πολύ πρωτότυπες μεθόδους για ν' εξαρρίζουν τα θήματα τους. 'Ο αρωχός έμπορος λοιπόν τόσο τρομοκρατηθηκε άρ' αυτή την περιπέτεια, ώστε πήρε τ'ο πρώτο βαπόρι για τ'η Μασσαλία, άφ'αζόμενος να μην ξαναγυρίση ποτέ πάλι σ' αυτή τ'η χώρα, που βασίλευε ο έρωσ κι' η άπάτη.
ΤΣΑΡΛΥ ΓΚΡΑΪΝ

ΨΑΧΝΟΝΤΑΣ ΓΙΑ ΤΟ ΡΙΡΗ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1016)

Την επομένη τ'ο πρωί, δυνατά χτυπήματα στην πόρτα της Φρανσίς, έβρανε τ'η νέα να σπάνη άνοιχση ν' άνοιξη.

— Είχα γράμμα από τ'η θεία 'Εθελ' ! φώναξε ο Ρίτσαρντ.

— 'Ω, Ρίτσαρντ, είνε η νέα με συμπόνια. Είνε πολύ θυμωμένη μαζί σου ;

— Θυμωμένη ; Άκουσε να σου διαβάσω τί μου γράφει :

'Αγαπητέ μου Ρίτσαρντ,

Δεν ξέρω πως να σου εκφράσω τ'ην εδγνομοσύνη μου για τ'ο θαυμασίο δώρο σου. 'Ήμουν τόσο λυπημένη, γιατί ο Ριρή μου φόφησε δύο μέρες πρό της άναχωρήσεως. 'Ήταν τόσο ξαφνικός ο θάνατός του ! Άσφαλώς θα άπόρησε που δεν έλασες τ'ον Ριρή, όπως είχαμε μείνει σύμφωνοι... 'Αλήθεια, πως έτυχε να πληροφορηθής ότι ο Ριρή μου δεν ζούσε πεία ;

'Ο θαυμασίος γάτος που μου έστειλεις είνε πολύ ήμερος και τ'ον άγάπησα άμέσως. Σ' ευχαριστώ μ' όλη μου τ'ην καρδιά, άγαπητέ μου παιδί. Κι' η σκέψις σου να τ'ον ονομάσης Ριρή, σαν τ'ον άλλο γάτο μου, με συγκίνησε πολύ.

'ΟΛ' αυτά μου φανέρωσαν τα εδγενικά σου αισθήματα και μ' έκαναν ν' άποφασίσω να σέ κάνω γενικό κληρονόμο μου.

Μέ άπειρη άγάπη

'Η θεία σου 'Εθελ»

— Λοιπόν, Φρανσίς, τί λές γι' αυτό τ'ο γράμμα ; Σέ σένα χροστό τ'ο ότι η θεία μου με κάνει γενικό κληρονόμο της.

— Μά καλά τότε ποιά ήταν η γάτα που κληνοφίσεσ ;

— 'Η δική σου, φυσικά. 'Ο Μπρούς θα μίρισε τ'ο ψάρι, τ'ο οποίο ο Φρωφός είχε τοποθετήση πρόχρημα μέσα στο καλάθι, μπροστά στην πόρτα μου, και θέωρησε καλό να τ'ο αράξη... Τ'ον πέτυχε φαίνεται, εκείνη τ'η στιγμή και έτσι έψηνηται πως τ'ον πήρα για τ'ον Ριρή τ'ης θείας 'Εθελ'...

— 'Ω, τ'ον άβλιο κλέφτη !

— 'Εγώ τ'ον εδγνομώ. Είνε χωροτιμώμενος ο Μπρούς σου. Και είμαι άποφασισμένος να τ'ον αγαπά εξαιρετικά στο μέλλον. Άπόψε, όταν θ'ι βρούμε μαζίεις άναζητήσαν τ'ον Ριρή.

— 'Ω ! Μά σκέπτεσαι να εξακολούθησης να ψάχνεις γι'α τ'ον άνταρατο Ριρή ;

— Φυσικά. Μιά που σινηθήκαμε να τ'ον αναζητήσουμε μαζί ! Άλλά ας μίρουμε τώρα γι'α τ'ον άδελφό τ'ου Μπρούς... Λοιπόν, έναν τίτιο γάτο όνειρευόμουν να έβρισκε στο σπίτι μου, όταν θα παντρευτούμε... Γιατί δεν άπαντάς, Φρανσίς ; ρώτισε ο νέος τρωφός. Δεν άκουσε τί σου είνε ;

— Τ'ο άκουσα, αγαπητέ μου, ψυθόρισε η νέα. Και είμαι σύμφωνη !

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΟΥ ΙΒΑΝ ΣΤΟΛΙΝΩΦ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1012)

κο δαχτυλίδι. Είδα ότι δεν της έκανε καμιά εντύπωση. Τ'ο πέταξε μέσα σ' ένα συρτάρι κι' ούτε τ'ο ξαναφόρεσε πεία. 'Ορκίστηκε να μη χαλάσω άλλοτε σ' άνοησίες τ'α λεφτά μου.

'Η Νατάσα μερικές μέρες τώρα δεν είνε καλά. Είνε μελαγχολική, τραγουδάει με μία φωνή που σου ραγίζει τ'ην καρδιά κι' είνε άφηρημένη. Κι' εκείνη δεν ξέρει τί έχει. Άναστενάζει και τ'ης έχει κοπή η όρεξι. Τ'ο έπασε από τ'ον καιρό που έφρασε στο σπίτι αυτό τ'ον κρεμασταλό, τ'ον 'Ερήμοβιτε. Είνε ένας άμορφος άνδρας γεμιστός ύγια κι' δύναμι. Όταν πηγαίνα μαζί του, ο κόσμος με κττάζει με οίκτο. Τότε καταλασβαίνω τ'ην άδυναμία μου. Λυπάμαι που είμαι τόσο κοντός, τόσο κοκαοτιαγμένος και τόσο κ'τρινος. 'Αν ήσουν σαν τ'ον 'Εφήμοβιτε, η Νατάσα δες ήταν πιο τρωφική μαζί μου. Τί ήβελαι να φέρω αυτό τ'ον άθροπο στο σπίτι μας. Μά δεν μπορούσαν να τ'ο άρηψώ τ'η φιλοξενία. Είχε έρθει από τ'ο Σαρατώφ στο 'Αστραχάν για να με δ'η και να με συμφοτυλιεύη ως πιο γρηγοματιώμενο για τί υποθήσεις του. 'Έτσι τ'ον κάλεσα στο σπίτι μου. Όταν τ'ον γνώρισα στη γυναίκα μου τ'ην είδα ότι τα έχασε. Θά έλεγε κανείς ότι πρώτη φορά έβλεπε άνδρα. Τ'η σκούνησα με τ'ο χέρι μου για να τ'ην κάνω να συνέβηθ. Μά εκείνη από τότε είνε χαμένη. Δεν έχει όρει ούτε να έργασθ. Φοβάμαι ότι έ' άρρωστήη. Τ'ο είνε τ'ο 'Ερήμοβιτε, μά γέλασε πονηρά. Άλλά κι' αυτός ανέβαλε τ'ην άναχωρήσι του. Πολύ φοβάμαι ότι ο μόνος που δ'ο β'η ζημιωμένος άπ' αυτή τ'ην υπόθεσι, θα είμαι εγώ. Κι' αλήθεια, δεν είχα κάνει λάθος. Σήμερα η Νατάσα δεν πήγε στη δουλειά. Πήγε στη δημαρχία με τ'ον 'Ερήμοβιτε και διέλυσε τ'ο γάμο μας. 'Έπειτα αυτός πλήρωσε πηνίττα ρούθλια και παντρεύτηκε τ'η γυναίκα μου. 'Εφυγαν για τ'ο Σαρατώφ κι' όμως ξέρω ότι η Νατάσα έχει ένα παιδί από μένα, που θα πάρη τ' δύναμι τ'ο 'Ερήμοβιτε. Κι' αυτό με διασκεδάζει πολύ. Μά κάνει να μη σκέφτωμαι τ'α πηνίττα ρούθλια που έχασα.